

Landsbykirkegaarden.

Høit lyder Bedeklokkens Slag
 I Aftenkumringen,
 Og Bonden fra en moisom Dag
 Til Hvile vankef ben.
 Den muntre Fugl har Diet luft,
 Hver Skabning tier nu,
 Kun Aftenbakkens lette Flugt
 Omcirkler mig endnu.

Til Tanker du indbyder mig,
 Du stille Sovested,
 Her, hvor den trætte Landmand sig
 Til Hvile lægger ned,
 Her Dagens Værk han fuldendt seer,
 Og ham er Sovnen sød;
 Ei vaagner han til Klage meer,
 Og ei til Jordens Nød.

Et kunstigt Marmorbilled her
 Begræder end hans Savn.
 Det sorte Kistetræ kun bær
 Hans ubevidste Navn.
 Vantrevne Hylt sig boier ned
 Om skumle Kirkegaard,
 Og blomstrende kun Tidslen ved
 De sjunkne Grave staer.

Dog hviler her vel mangen Mand,
 Som mere ødel var,
 Meer streng i Dyd og Pligt end han,
 Der Ordensbaandet bar;
 Naaskee en bedre Laare ned
 Paa simple Grave flod,
 End i sit Marmorlejested
 Den mægtige man bød.

Og mangen Møe henflumrer her,
 Som Egnens Smykke var;
 Som ei af Guld og Prydelser
 Sin Ynde nettet har;
 Hvis Emil forkyndte Himlens Fred
 Og blid ublykt Dyd;
 End græder hendes Brudgom ved
 Den Grav, der tog hans Fryd.

Og naar og mine Been engang
 Nedsænkes her i Muld;
 Og naar, ved Sang og Klokkklang
 Man oser Graven fuld,
 Da græder og en hjærlig Ven
 Her ved mit Hvilested,
 Og ofte mindes mig igjen
 Med stum Veemodighed.

Og ofte Landsbypigerne,
 Ved Aftenrøden, her
 Skal glade samles snakkende
 Om gamle Hændelser;
 Da tale de om Kjærlighed,
 Den bitter, søde Fryd,
 Og hver fortæller, hvad hun veed,
 Om elskte Brudgoms Dyd.

Da sig de: o vær bered,
 En Digter jordet blev,
 Som gjorde ingen Mand Fortrød
 Og mange Vifer skrev.
 Da hædre de endnu min Grav
 Med skyldfri Glædes Klang,
 Og Egnen giver Gjenlyd af
 Min Ungdoms bedste Sang.

Naar Maanen da gaaer rødrende
 Bag Kirfetaarnet frem,
 Og naar de muntre syngende
 Fra Graven vandre hjem;
 Da sig de: Gud glæde dig
 I høie Himmelboe!
 Sov, søde Digter! sødelig
 Til Dommeday i No!

† E. A. Lund (1836).

Fig. 18. Aften ved Burkal Kirke.